

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 163/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného spoločnosťou JUDr. Ivana Semanová, advokátka spol. s r. o., Masarykova 21, Košice konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Ivany Semanovej, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 To 10/2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod spis. zn. 8 To 10/2018 (ďalej len „napádané konanie“). Sťažovateľ 7. marca 2018 doplnil ústavnú sťažnosť, ktorou upravil petit vo výroku, ktorým žiadal priznanie primeraného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že voči sťažovateľovi bolo orgánmi činnými v trestnom konaní vznesené obvinenie 8. júna 2006, pričom následné prípravné konanie trvalo takmer sedem rokov. Celkové konanie pred súdom vrátane prípravného konania trvá bezmála 12 rokov, čo považuje sťažovateľ za „*absolútne neprípustný stav v právnom štáte*“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že celé prieťahy v jeho trestnej veci v podstate zapríčinili orgány činné v trestnom konaní, pretože najväčšmi prispeli k celkovej dĺžke napádaného konania. Konajúce súdy podľa názoru sťažovateľa postupovali sústredene a bez zbytočných prieťahov, avšak to už nemôže zhojiť celkovú neprimeranú dĺžku trestného konania.

3. Sťažovateľ formuláciou petitu v ústavnej sťažnosti a jej doplnení žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napádanom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 8 To 10/2018, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané zadosťučinenie v sume 15 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Výšku primeraného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil celkovou dĺžkou konania, ktorá je z jeho pohľadu neúmerne dlhá.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 229/07).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Článok 38 ods. 2 listiny zakotvuje obsahovo totožné právo.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Ústavný súd konštatuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

11. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že v súlade s § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný petitom sťažnosti (návrhom na začatie konania) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ v petite domáha (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Na základe uvedeného preto ústavný súd nemohol posudzovať eventuálne prietahy na strane orgánov činných v trestnom konaní alebo okresného súdu, keďže z obsahu ústavnej sťažnosti a predovšetkým z formulácie petitu, ktorý je oddelený od ostatných častí sťažnosti, je zrejmé, že sťažnosť smerovala len proti krajskému súdu. Ústavný súd tak v rámci predbežného prejednanja sťažnosti pristúpil k skúmaniu prietahov len v rozsahu petitu sťažnosti, teda či postupom krajského súdu, resp. jeho nečinnosťou mohlo dôjsť k zásahu do základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd na základe poskytnutých informácií zo strany krajského súdu zistil, že vec sťažovateľa napadla na krajskom súde 29. januára 2018, teda necelý mesiac pred podaním ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na krátky čas medzi pridelením veci krajskému súdu a podaním ústavnej sťažnosti rozhodne nemožno hovoriť o zbytočných prietahoch na strane krajského súdu. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd k námietkam sťažovateľa na postup orgánov činných v trestnom konaní počas prípravného konania uvádza, že sťažovateľ mal v tom čase dostatok procesných možností na obranu svojich práv a v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „vigilantibus iuris“, teda bdelym patrí právo, alebo nech si každý stráži svoje práva.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti nezaoberal.

16. Ústavný súd v závere konštatuje, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a v prípade, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priesťahom, nič nebráni tomu, aby sťažovateľ po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018